

MISJONS-RØSTEN

Løssalg 25 øre

LAND, LAND: HØR HERRENS ORD!

Nummer 2-3.

Februar 1945.

17. årgang.

Våre lesere fra den første tid vil muligens huske ovenstående bilde. Det er et glimt av «gamle» tiders Finnmark.

Vi finner blant andre: Oskar Gamst, Demanda Eilertsen, Dorothea Klem og Astrid Schie på bildet.

No er det ikke noen vitner igjen der nord, men vi håper at snart skal atter folket få samles deroppe og Guds ord lyde der.

Tanker ved årsskiftet.

Tekst: Matt. 14, 22-33.

I vår tekst forteller evangelisten Matteus om en stormfull reise som disiplene hadde. Enhver som har vært ute på havet vet hvor uhyggelig det er når det blåser opp til et forrykende stormvær. Et slikt uvær hadde disiplene fått på reisen.

Under slike forhold kan man engstes og bli fryktaktig.

Noen timer forut hadde disiplene vært sammen med Jesus hvor han hadde bispist 5000 menn foruten kvinner og barn. — Hva disiplene hadde var kun 5 brød og 2 fiske. Men når det lille ble berørt av Jesu velsignede hender da — ble det overflod.

«Og de åt alle og ble mette, og de tok opp det som ble tilovers av stykkene, 12 kurver fulle.»

At disiplene var begeistret og fulle av glede, det er forståelig, og derfor syntes de ikke om å ta ut på sjøreise. Vi leser: «Straks nødte han sine disipler til å gå i båten og sette over til hin side, før ham». . . .

Etter at disiplene hadde seilet på

det bølgende hav inntil den fjerde nattevakt, da — så de Ham vandre på sjøen, men de ble forferdet og sa: Det er et spøkelse. Men Jesus talte straks til dem og sa: Vær frimodig, det er meg, frykt ikke.»

Hvor trøstefullt lød ikke ordene. Det bankende hjerte slo no normalt. Redslen var fjernet. Bølgene gikk nok fremdeles høye, men Jesus var nær ved og da var frykten tatt bort.

«Da svarte Peter: Herre er det deg, da byd meg komme til deg på vannet. Han sa: kom! Og Peter steg ut av båten og gikk bortover vannet for å komme til Jesus.»

Hvor har ikke de kristne gjennomlevet det samme. Det har vært tider i ens liv hvor velsignelsen har rikelig tilstrømmet ens åndsliv, og Guds kraft har vært åpenbart i møtene. Vekkelsens ånd har blåst gjennom forsamlingen. Sjele er blitt samlet inn på Golgatagrunnen. Guds folk har blitt fornyet. Det har vært åndelig vår liv.

Bomstene er kommet tilsyne i lan-

det. Sangens tid er kommen, og turteidens røst har latt seg høre. . . . Det har vært begeistring og hallelujarop. Men som menneskelivet er vekslende så er også en kristens liv og menighetslivet, dog grunnen som Guds menighet er bygget på er ikke avhengig av ytre omstendigheter, «for Jesus Kristus er igår, idag, ja, til evig tid den samme.»

Prøvelser og det hårde vær har Guds menighet gjennomgått.

Bølger på bølger fra verdenshavet har slått imot Guds menighet.

«Mitt skib er lite
og havet stort
og rummer tusener farer.»

Jesus svikter ikke sin kjempende skare i stormværet. Han åpenbarer seg. Sender hjelpen fra helligdommen. Velsignede forløser.

Når vi er skjelvende og tvilende så la oss gjøre som Peter: Gå ut fra båten og til Jesus.

La oss ikke sitte i motløshetens båt. La oss ikke fortsette å bli i mismothetens og tvilens båt. Om det er prøvelsens natt hvor stormene raser, og vi ikke øyner noen lysning. Jesus er nær ved.

Fra Jesu munn lyder det: Kom! La oss gå til Ham med alt som tynger. For:

«Ennå skjer det som før det gjorde, når Jesus selv kommer innen borde, da legger havet seg igjen.» . . .

«Da Peter så det hårde vær ble han redd og begynte å synke, da ropte han og sa: Herre! frelst meg!»

Og Jesus rakte straks sin hånd ut og tok fatt i ham. . . .

Hvor trygt å overlate seg helt i Jesu hender.

Vi vet hva vi gjennomlevet i det svunne år, men det nye år ligger ukjent fram for oss. Dog godt å vite: «Våre tider er i Guds hånd, og alle de hellige er i Guds hånd. De evige armer er hervedentil for å løfte, bære og redde».

Så kan vi da få være blant den

Vitnesbyrd om Guds hjelp.

Gud er god.

Leser nettopp i det kjære bladet med sine oppmuntringer som jeg er blitt så gla i, at de ønsket noen vitnesbyrd. Jeg fikk da slik trang til å skrive litt for å opphøye min dyrebare Jesus. Å hvor det navnet klinger for den sjel som han har frelst, og løst ut av Satans bånd og lenker. Jeg ble frelst da jeg var 14 år, og døpt i vann og ånd 2 år etter. Og etter at Gud hadde døpt meg i den Hellige And ble bibelen en annen bok for meg. Hvert ord var så levende, det var det samme hvor jeg leste.

Ja, et ungdomsliv med Jesus er det beste liv på Jord. Da har man bare gode minner å se tilbake på, istedenfor et liv i synd. Det er et fremadskridende liv, et liv rikt på opplevelser. Vi får se Guds inngrep i mange ting, og får nåde av Gud til å bøye seg når han taler. Ja, han virker selv det han vil. Han tar bort stenhjertet og gir oss et kjødhjerte. Takk og lov! Han gir oss råd med sitt øye. Han åpner våre øyne gjennom trengsel og motgang, så vi får se et vidstrakt land, et land hvor vi kan puste fritt og alt som settes på vårt bord er fete og marvfulle retter. Bare vi er helt med ham, rensset i hjertets innerste, døde fra synden og levende for Gud. Et verk skapte i Kristus Jesus til gode gjerninger, som han har lagt ferdig for oss så vi skal vandre i dem. Ja, det er et liv i hvile, og en salighet uten like. Hal-leluja!

Vi kjenner i sannhet i disse siste dager en rensningstid for alle Guds barn. Ja, han står nær for døren, og de forstandige skal forstå det, og luttre og rense seg. Den gren som bærer frukt, den renser han forat den skal bære mere frukt.

Jeg har selv fått være i smeltdiglen i 2 år. Ble lagt på sykeseng og ble ført like til dødens port. I et no ble jeg ført inn i et lys og min sjel ble belyst og jeg måtte erkjen-

skare som tror og lever i Salm. 91. Velsignet år 1945 ønskes kjente og ukjente lesere.

Hjertelig hilsen. Deres i Kristus forbundne:

Rolf Westlie.

ne at i meg bodde det intet godt. Det var ting som jeg selv ikke hadde vært våken for før. Tanker om andre mennesker, ja alt måtte fram og bli rensset i Jesu blod. Og jeg innviet meg på nytt til ham. Om han ville reise meg opp, skulle mitt liv være helliget bare Herren. Og ære til Jesus, han reiste meg opp og no er det hele mitt begjær å være med å vinne sjele for Jesus.

Vi er kan hende ikke så nøye med hva vi tenker og sier, men Jesus vil ha en ren brud, helliget helt igjennom. Likeså når en kommer sammen med flere, at vår tale må være krydret med salt, så den kan være til gagn for dem som hører på. «Vis bort det vannhellige tomme snakk» står det. Måtte dette bli en sannhet i alle brudesjeler idag, så ikke ilden på alteret utslukkes. La oss bli fylt av ånden, så vi taler til hverandre med ord og lovsange fra vår Jesus. Da skal vi også få noe å bringe til den døende verden. I lønnskammeret med Gud, fylt av nådens og bønnens ånd. Be sjele inn til himmelen. Be uavlatelig! Be og bli ikke trette! Vi skal høste i sin tid, såfremt vi ikke blir trette. Og er du blitt trett, min venn: Han gir deg kraft på ny. Har du ingen som helst styrke: Den som ingen krefter har gir han stor styrke. Bare legg deg inn til hans ømme hjerte, og du skal erfare at han er der med en gang, og møter din sjel. Det har jeg fått erfare de 31 år jeg har vandret med ham.

Eders i blodet bevarede søster

Ester Bråthen, Sande.

Gud kan hjelpe i alle ting.

Når det gjelder å vitne om Guds godhet og trofasthet, så har Guds barn til alle tider ved en eller annen anledning erfart at Hans makt er «övervettes stor» for oss som tror, etter virksomheten av Hans veldige kraft (Efes. 1, 19), som Han viste på Kristus, da Han oppvakte Ham fra de døde og satte Ham ved sin høyre hånd i himmelen! (vers 20). Han er mektig til å hjelpe oss ut av økonomiske vansker og til å avvende sykdom fra oss; det har jeg erfart i rikt mål. For ca. fem år siden var mor og jeg i en meget vanskelig

økonomisk stilling og stor gjeld som skulle betales, og dertil var jeg sykkelig og uten arbeide. Vi ble enige om å be Herren om hjelp, og vi bøyde våre kne og påkalte Herrens navn, som det står i Salme 50 vers 15: «Kall på meg på nødens dag, så vil jeg utfri deg, og du skal prise meg.» Siden den dagen var det tydelig å se at Herren begynte å virke til vår redning. Idag kan jeg gi Gud æren for at det holder fremdeles, og derfor har jeg god grunn til å prise Ham.

Som læge har også Herren vært trofast imot meg, idet Han har friet meg ut av de forskjelligste sykdomme og da jeg er fysisk skrøpelig fremdeles, er det trygt å ha en kyndig og prøvet læge å gå til natt som dag. Jesus er alltid våken og rede til å hjelpe, så jeg anbefaler Ham til alle. I Salme 107, 20—22 står det: «Han sendte sitt ord og helbredet dem og reddet dem fra deres grave. De skal prise Herren for Hans miskunnhet og for Hans undergjerninger mot menneskenes barn og ofre takkoffere og fortelle om Hans gjerninger med jubel.»

Ja, vi har grunn til å juble over Guds frelse når vi erfarer at Jesus lever og hjelper igjennom for hver dag og vi gir Ham æren for alt.

Broderhilsen

E. Skjarnberg, Gol.

Guds rike først.

Vi er evakuert fra Honningsvåg og hit og jeg venter med lengsel på den kjære «Misjons-Røsten».

Vi måtte reise fra alt, men det er så godt at Gud har sakt at vi skal søke først Guds rike og hans rettferdighet, så skal vi få alt i tilgift. Takk og lov!

Vil ønske dere et godt nytt år. Husk oss i deres bønner.

H. T.

Så også jeg skal vinne i Jesu Kristi navn. Skjønt arm og svak jeg er, en dag jeg skal dog målet finne i herlighetens havn. Så også jeg skal vinne i Jesu Kristi navn. (Brorson).

Nyttårshilsen.

Herren er min klippe og min
frelser; Min Gud er
min klippe, som jeg setter min lit
på mitt skjold og min frelses horn,
(Salme 18, 3.)

Atter er et år forbi og gått inn i
nyttåret, et vanskelig år med store
utfordringer. Bare ett er uforan-
settelig. Gud og hans trofasthet.

Det er godt også etter utgangen
av dette år å kunne vitne om hans
trofasthet, — og si ham takk for

Vi tenker på de mange venner
som er i vårt land som har stått med
oss i arbeidet, både med bønn og
gjerninger, først i Finnmark og no etter
at vi er kommet sydover, — og vi
skal så gjerne få takke dere alle. —
Våre kjære virkefelt deroppe har vi
gjennomgått, og det var tungt å måtte
skilles med folket.

Men en ting ser vi: at høsten er
stor og her trenges arbeidere — så
vi vil fortsette i arbeidet i vingår-
der der Herren vil lede.

Måtte vi alltid finnes brennende,
i ledet den første kjærlighet.
Venner be for oss.

Eders i Kristus

Maria og Sigurd Breimoen,
adressen er no Sirnes st.

Arbeidet på forsømte
felter.

For Gud som bød at lys skulle
skinne frem av mørke, han er den
som også har latt det skinne i våre
hjerter, forat kunnskapen om Guds
herlighet i Jesu Kristi åsyn, skulle
stråle frem fra oss. (2. Kor. 4, 6).

O hvilket øyeblikk da lyset fra
Golgota kastet sine stråler ned i sje-
lens mørke, og vi som satt i mørke
og dødsfrykt fikk erfare at rett-
ferdighetens sol oppgikk med læge-
dom under sine vinger. Takk og pris
til Jesus som førte oss ifra mørket
til sitt underfulle lys. Den rettferd-
igheten er lik ett strålende lys som
 blir klarere og klarere inntil høylys
dag.

Sender atter en hilsen fra feltet.
Motene på Glombo har vært holdt
regelmessig på det nye år, og Gud
har på en særlig måte møtt sitt folk.
På søndag 21. jan. hadde vi besøk av
brødrene Holm og Trøber med mu-
likte venner fra Sarpsborg. Det hvil-

te en særlig vekkende ånd over mø-
tet og 1 sjel overga seg til Gud.

I Engelsviken samles det stadig
fullsatt hus, til sine tider aldeles
overfylt. Gud har også grepet mn-
ge og frelst sjeler, og lykkelig og gla-
de over den frelse de har funnet
synger og vitner de til Jesu ære.

For alt gir vi Gud æren. Det er
stadig mange ufrelste på møtene og
mange er kalt av Gud. Troende ven-
ner vær med og be for stedet at den
vekkelse vi forventer, snart må
komme. Broder Th. Karlsen fra
Fredrikstad har deltatt med oss i
flere møter og ellers har vi hatt be-
søk av andre vitner ett eller flere
møter.

Det er herlig å være med i denne
gjerning å redde sjeler for himme-
len. Måtte Gud få sitt folk i den stil-
ling at Guds herlighet kunne stråle
frem fra våre liv, så vi kunne være
lysbærere i denne mørke verden.

Hilsen til venner fjernt og nær fra
eders broder i Herren

Alf Norlund.

Det skjulte menneske.

«Deres pryd skal ikke være den ut-
vortes med harfletning og påhengte
gullsmykker eller kledebon. men
hjertets skjulte menneske i den uforg-
jengelige prydelse med den saktmo-
dige og stille ånd, som er kostelig
for Gud.» 1. Pet. 3, 3—4.

Det rette bilde på et hellig liv er
ikke de store og veldige strømmers
brusende vann, men den blyge skogs-
kilden, som hver årstid ubevisst lar
sin friske strøm velde fram.

Hvor hjertets skjulte menneske
framtrer i den saktmodige og stille
ånds uforgjengelige vesen, der er den
kristne udødelig i alle sine gjerninger.

Det er visselig en storslagen drøm
å ville «storme mørkets festning,»
men den tiden da kristendommen
inntar landet med storm, synes å
være forbi.

Den som vil lokke fram en uforg-
gjengelig vår av den vinter som har
bredt sitt likdekke over menneske-
heten, må bruke mer solskinn enn
storm. Det finnes mangen stor og
virksom ånd i Guds menighet, som
skulle vinne mer for Herren, om den
var mer stille.

De største og mest velsignede na-
turkrefter virker stille, og naturen
skaper i alminnelighet sine under i
lydløs, andaktsfull taushet. Sak. 4, 6.

Men uforgjengelighetens krans
vinnes ikke uten smerte.

Det liv som skal herliggjøres må
først legges i graven. «Sannelig, san-
nelig sier jeg eder: Hvis ikke hvete-
kornet faller i jorden og dør, blir det
bare det ene korn; men hvis det dør,
bærer det meget frukt.» Johs. 12, 24.

Den eneste veg som fører til Josefs
hage, er Getsemane og Golgata. Det
eneste liv som hilses av oppstandel-
sens engel, er det liv som har kjent
de dype sårene blø, og den kjærlighet
som har vandret gjennom langfreda-
gens natt.

Dets himmelstige er korset.

Emil Gustafson.

La oss gå fremover.

Når vi leser profeten Esekiel, kap.
47 så ser vi at stor velsignelse skulle
komme over jødefolket og alt Guds
folk.

Her har vi meget å lære. Når Her-
ren førte profeten tilbake til husets
inngang så ville han lære ham noe.
Han fikk se at det kom vann ut un-
der husets dørterskel mot øst og han
fikk se mannen med målesnor i hån-
den. Han målte tusen alen så van-
net nådde meg til anklene, så målte
han atter tusen alen og det nådde
meg til lendene, så målte han atter
tusent alen da ble vannet så høyt at
jeg måtte svømme.» Halleluja! Når
vi no ser vår stilling i Guds ord må
vi spørre oss selv: Hvor langt har
vi kommet? Kanskje det når oss ik-
ke lengre enn til anklene enno. Og
der har vi kanskje stått i flere år og
sett på oss selv, på meg og mitt som
vi nødig vil miste. Men Gud vil at
vi skal lengre ut i nådens strømme
og miste oss selv så han kan få føre
sitt folk fram til seier. Det er godt å
komme ut på dypere vann; for der
er det bedre svømmetak å få og me-
re frihet til å bevege seg. Kanskje
vi Guds folk har kommet for langt
til sidene eller for langt frem i vår
egen kraft? Må Gud få hjelpe oss
til å føre sitt folk tilbake til det vir-
kelige. Jesus sa til sine disipler at
de skulle bli i byen til de fikk kraft
fra det høye.

Når vi leser Ap. gj. 2 kap. om
hvorledes de oppnådde løftet og den
underbare Hellige Ånd kom over
dem og når vi ser de underbare ting
i Guds ord, da må vi stanse opp og
spørre oss selv: Hvor står vi idag?
Må Gud få velsigne sitt folk idag så
vi kan være rede for bortrykkelsen;

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.

Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Postgirokonto nr. 360 24.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos misjonsnærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Guds folks enhet.

Som ofte før er vi blitt stillet overfor et aktuelt spørsmål som er tatt opp av svenske troende. Denne gang gjelder det de dømte troendes enhet. På den store døperkonferansen i Stockholm ble jo saken behandlet og flesteparten av de norske kristelige blader som taler de dømte troendes sak har behandlet spørsmålet. At det ikke ble noe enighet om praktisk samarbeide på denne konferanse er ikke merkelig — og var ikke ventet heller. Konferansen var ment som en orientering i spørsmålet og en prøve på hvordan de forskjellige retninger innen de troende dømte stillet seg til saken.

Som nevnt er saken også aktuell her i landet og vi kan vel si at den ifølge skriften er av overordentlig betydning. Det var jo Jesu eget ønske at alle de troende skulle være ett. (Johs. 17, 21).

Det er også klart at de mange små spørsmål som skiller de dømte troende er av helt underordnet betydning og ikke er noen reel grunn for at de skal være skilte. Men ved konferansen i Stockholm og våre erfaringer forøvrig viser det seg at spørsmålet er meget ømtålig. Hvem er villig til å innrømme at deres oppfatning er av mindre betydning

for Jesus kommer meget snart. La våre øyne være oppadvendt i disse dager i denne vanskelige tid at vi ber med tro i vår bønn og våker i den med takksigelse.

Oscar Johansen.

når det gjelder de såkalte strids-spørsmål?

Når det gjelder norske forhold er vel saken, stort sett, mye lik den svenske. Vi har her i landet 3 større flokker av troende dømte: «Baptistene», «pinsevevne» og de «frie venner.» Det som for øyeblikket mest skiller disse retninger er i grunnen ikke så svert mye. «Baptistene» er jo en landssammensluttet organisasjon, «pinsevevne» fastholder den lokale menighets fulle selvstendighet og anerkjenner ikke noe misjonsråd, landsråd eller hovedstyre, de «frie venner» er mest radikale i sin oppfatning av menighetens ordning. Den opprinnelige praksis blant dem var at de ikke ville ha lønnete forstandere, ingen medlemsfortegnelse og selvfølgelig ikke statsautorisering. Både «frie venner» og «pinsevevne» har i årenes løp kommet hverandre nærmere og på flere steder står de nå, praktisk talt, nokså nær hverandre i lære og praksis. Angående statsautorisering står «pinsevevne» fritt. De fleste er autoriserte, men flere uten. Ingen av de «frie» er autorisert.

Å smelte dette sammen er nok vanskelig — om ikke umulig. Det er vel heller ikke meningen. Men hvis det kunne bli forståelse og de ofte unyttige rivninger mellom disse retninger kunne opphøre, ville mye være vunnet.

Flere praktiske oppgaver kunde løses på en grei måte, det er uten tvil. Får så håpe at det utvikler seg til et godt forhold — om ikke akkurat til felles organisasjon.

Ett nummer i måneden.

Så lenge papirrasjoneringen varer kommer det bare et nummer i måneden. Det blir akkurat samme stoffmengde som om vi ga ut et halvt nr. 2 gange i måneden og så spares det litt arbeide ved det, og bladet har mere å gi når det kommer.

Det er beklagelig

at vi må innskrenke bladets utgivelse til bare en gang månedlig, men når vi så at en av våre bytteblader bare fikk ut 5 nr. av ordinært 24 i året, så har vi jo grunn til å være takknemlig.

Vi har heller innskrenket på å mota nye abonnenter og brukt vår kvote til å få mest mulig blader ut.

Nye abonnenter
kan få bladet fra nyttår enda.

Feil

i ekspedisjonen kan nok forekomme. Er det noe galt så send oss et brev kort og det skal bli rettet.

80 år

fylte nylig Chr. Størksen, Mosterhavn. Han har stått som leder for forsamlingen der i mange år og er enda aktiv med på møtene.

De har hatt en god tid der i året som gikk. 49 ble døpt ifjor sommer. Det er stort å se en forsamling på over 40 år så sprudlende åndelig frisk. Ja, den er i sannhet som et tre som er plantet ved rinnende bekker.

H. Wik.

50 år.

Den kjente predikant Thor Sørli fyllte 50 år den 25. januar. Vi visste ikke om det før vi så det i «Korssets-Seier», men nevner det allikevel om det blir post festum.

Han er så godt kjent at noen presentasjon er unødvendig. For tiden er han forstander i «Gilead», Oslo. Vi ønsker ham allt godt i framtiden.

D. O. Belfage,

Gøteborg, ber oss å hilse alle venner i Sarpsborg, Moss og andre steder.

Fra Aslaug Bratås kan han også hilse. Hun har det vistnok bra på misjonsfeltet, men venter nok på å få komme hjem snart no. Det er lenge siden krigen brøt ut no og forbindelsen med våre misjonærer ble avbrutt.

Aimar Karlsen

virker når dette skrives i Larkollen. Han var i «Arken», Eidsvoll i 6 uker og det var bra møter. En uke virket han i Oslo.

Til Larkollen kom han julaften. De har hatt gode møter og en sjel har kommet over på Guds side.

Han tenker å stanse i Larkollen en tid, hvis Gud vil.

Evangelist Oskar Gamst

er kommet til Bø i Vesterålen. Hans adresse er: Grimstad, Bø i Vesterålen.

Spredte felter.

Sætre i Hurum.

Her på Sætre har vi det godt. Vi har gode møter og tre stykker har kommet over på Herrens side. Ja, Gud er god.

No har vi besøk av forstander Arnt Andersen fra Mjøndalen denne og neste uke. Forrige uke hadde br. Aashø bibeltimer her og Herren ga oss noen deilige møter.

Vi venter Valborg Gommerud og tror at Herren vil gi oss en god tid framover så mange måtte bestes inn før Jesus kommer, og at Guds barn kunne bli fornyet.

Broderhilsen

Eivind A. Jørgensen.

Mandal.

Sender en hilsen da det er lenge siden vi lot høre fra oss. Møtene går sin vanlige gang allikevel om vi er uten lokale.

Frelsesarmeen har vært så velvilig så vi har møtene i deres lokale hver torsdag og søndag. Om tirsdagene har vi bønnemøtene rundt hos private. Menigheten har kalt Sigurd Eaael som forstander og han har mottatt kallet. Det er åpent for ham å forkynne ordet og vi venter at Herren skal gripe inn og stadfeste mitt ord med de medfølgende tegn. Broder og søster, husk dette sted i dine bønner, at Herrens ord må ha framgang. (Esaias 32, 18).

—n—

Fra sørlandet.

Har hatt et par turer vestover. Besøkte Jæren, Stavanger og Mosherhamn. Første turen var en særlig velsignet tur. Særlig på Mosherhamn hvor vi hadde møter hver kveld med overfylt hus. Herren var oss herlig nær, det var bare å øse av livets herlige kilde. Ja, isannhet: «Guds bakk er alltid full av vann.» Måtte dessverre reise hjem på grunn av helligspørsmålet.

Har no virket i «Betania», Kristiansand. Møtene har vært velsignet. Venter no på svar for å komme igjen. Det er jo så vanskelig med reisetilfatelse, men Gud er trofast. Han glemmer aldri den som har satt sin lit til ham.

Måtte så «Misjons-Røsten» bli til velsignelse i 1945 og fortsatt

sende livets ord ut til de kjære venner i bygd og by.

Sender også en broderhilsen til alle venneflokker som så kjærlik tok imot meg, den ringe i Herren i året som svant og for alle de herlige stunder om livets ord som står som en klippe midt i den opprørte og stormende verden.

Broderhilsen *Halfdan Wik.*

Fra feltet.

Har no virket en tid hjemme i Ytre Enebak og vi har kjent Guds nærvær i møtene.

Var en uke på Enebakneset, og så der er en gjild venneflokk, Gud være lov, der er en særlig åpning for søndagsskolearbeidet. De har også et særlig pent sted å samles til møter, og det var godt og åpent å bære budskapet fram. Det er jo mitt hjemsted, og da vi hadde møte 18. jan. mintes jeg særlig at det var 36 år siden Gud fant meg, takk og lov. Han har vært trofast. Halleluja.

25. jan. kom jeg hit til Harestua, og kommer til å virke over Hadeland utover en tid etter som Herren leder. Skal sende noen ord senere. Er takknemlig for å få være frisk, og få bære fram dette som Guds Ånd legger på hjertet.

Hjertelig hilsen til Guds folk.

Eders bror i Ham. *H. I. Ersrud.*

f. t. Harestua 31. jan. 1945.

Betania, Arendal.

Alf Thorstensen er kalt som forstander og de har god søkning til møtene og gode møter.

I julehelgen var han hjemme hos familien i Skien. Evang. Bryntesen deltok da med vennene.

1ste nyttårsdag hadde de fest i «Eben-Eser» Koldborg. Det var fullt hus og en god ånd.

På pilgrimsferden.

Vi har fortsatt vår omvankende tilværelse i det nye året. Noen møter har vi hatt i Metodistkirken og de fleste i Tabernaklet. Torsdagsmøtene har vi felles med baptistene og søndag må vi ha møte etter de er ferdig med sitt. De har vært så broderlige at de begynner sine møter en time tidligere enn vanlig og vi får da benytte lokalet fra kl. 7.30. Det viser seg at det allikevel er vanskelig å samle folket så sent søndag. Mange går andre steder til vanlig møtetid

og så blir det ikke noe av å søke vårt møte. Forsamlingens folk er dog trofaste for størstedelen. Det er de mere eller mindre tilfeldige besøkende dette gjelder. Vi får håpe vi snart får vårt lokale igjen, det vil være det beste for oss.

Den 6. januar hadde vi årsmøte i Tabernaklet. Det var forholdsvis godt framme. Det viste seg at året 1944 var et av de beste år forsamlingen har hatt på lenge. Økonomisk var det antakelig det beste året i menighetens historie. Flere var døpte og lagt til menigheten. På utpostene Hafslundøy og Greåker har det også vært god søkning og sjele er blitt frelst.

I uken fra 7. til 19. januar hadde de forskjellige forsamlinger felles bønneuke. Bønnemøtene holdtes i forskjellige lokaler kl. 11 form. Fra mandag 15. til søndag 21. hadde vi offentlige fellesmøter i Folkets Hus. Det var ikke så helt god tilslutning på ukedagene. Glatt føre og uvær noen dager gjorde nok sitt til at flere kviet seg for å ta ut. Søndag var lokalet fylt til begge møtene. Det er jo byens største lokale og rummer 800—900 mennesker.

Det ble bestemt at jeg framleis skal stå hjemme som forsamlingens predikant.

Onsdag 24. januar var jeg en tur i Engelsviken i Onsøy og deltok i møte der. Det er br. Norlund som arbeider der. En mengde folk var møtt fram og det var åpent å vitne. Foruten br. Norlund deltok også søster Borghild Svendsen, Ludv. Agnes, Klaus Karlsen og flere.

Fredag før hadde to sjeler overgitt seg til Gud der og flere var synlig påvirket. Håper det bryter igjen og blir vekkelse.

Torsdag 25. januar hadde vi årets første dåp. En ung søster ble begravet med Jesus ved dåpen til døden. Gud gi at mange vil gå vegen i den kommende tid.

På Greåker kom også to sjeler med på onsdagsmøte, hørte jeg.

På Hafslundøy fredag 26. var det godt og åpent. Mange var synlig påvirket. Særlig et par yngre menn. Ja, her er virkefelt nok. Gud gi oss nåde til å bruke tiden.

G. I.

— Kall på meg på nødens dag, så vil jeg utfri deg, og du skal prise meg. Salm. 50, 15.

Betel. Halden.

Vennene i Halden fikk beskjed like før jul at deres lokale som har vært opptatt til annet formål var friggitt igjen.

Skien.

Det lokale som menigheten «Emmaus» bruker ble friggitt før jul. Det har vært benyttet til de evakuerte.

Alf Thorstensen var hjemme i julen. Ernst Falck har tilbragt noen uker i Askim og ventes tilbake til Skien først i februar.

Nord-Norgesmøte i Saltnes.

Torsdag den 28.—12—44 holdt vennene i Klippen Saltnes fest for evakuerte fra Nord-Norge som er blitt innkvartert i flere av sommervillaene i Saltnes. Det var samlet mange av vennene og de innbudne Nordlendinger. Musikkvennene spilte og sang et par av sine gode sanger og deretter ønsket broder Lars Lervik de innbudne og vennene til festen velkommen og leste Salmen 133. «Se, hvor godt det er for brødre å bo sammen» og med ønske og bønn om at våre landsmenn fra Nord-Norge måtte føle det som de var kommet til brødre; hvoretter vennene reiste seg og ba til Gud. Etter at vennene hadde sunget en sang talte undertegnede ut i fra Jeremias 29, 11. «Jeg vet de tanker jeg tenker angående eder sier Herren, fredstanker.» Talte om de likhetspunkter som var mellom Israels folk og de fra Nord-Norge. Den sorg Israel var grepet av, og sorgen de følte ved tanken på sine hjem der nord og hvorledes Gud førte Israel tilbake. Takk og lov! Hvilken glede og sang som lød fra dem da budskapet kom at de kunne reise tilbake. Hvor de dro syngende avsted.

Etter talen ble det bevertning og vennene hadde tatt med seg det beste de eide av mat og det var en overflod av deilig smørbrød og kaffe så enhver kunne spise så meget de ønsket, og allikevel ble det en hel del tilovers som ble gitt bort. Etter at forsamlingen hadde reist seg og takket Gud for maten og vennene hadde spilt og sunget talte broder Norlund om de 2 Israels stammer som stanset i bergene på den andre siden av Jordan, fordi det paset for dem og deres feavl.

(Forts. side 8).

Da Hans Nilsen Hauges første skrift ble trykt.

Det var en vakker sommerdag inn under St. Hans i 1796. På landevegen fra Tune til Oslo gikk en ensom vandrør i sommersvarmen. Mannen var bondekledd; han gikk med stakk i hånden og hadde skreppe på ryggen. Han gikk fort, det var en ung mann i noen og tyve års alderen. Mannen var *Hans Nilsen Hauge* som var på veg til hovedstaden for å få trykt sin første bok. Oppe på Ekebergvegen stanset han og så tvilrådig ned mot byen. Så gikk han fort nedover bakken.

Han spurte den første den beste han traf etter boktrykkeriet. Han ble vist hen til Jens Ørbek Bergs offisin, hvorhen han straks bega seg.

Atter en bonde i trykkeriet! Han innbilder seg rimeligvis å kunne få trykt en 8—10 viser for noen skilling. Slike tanker løp gjennom boktrykker Bergs hode da Hauge fryktsomt henvendte seg til ham med spørsmål om han «kunne få trykt noe», hvorfor Berg svarte rent ut nei. Nedslått og full av frykt formådde Hauge ikke å si mer; boktrykkeren gikk og han ble tilbake mellom svennene.

Da Hauge hadde samlet seg litt, tok han den brune pakken med manuskriptet fram. Den nærmeste svennen så opp fra arbeidet. Da han så at det var av gudelig innhold, erklærte han straks at det ikke nyttet å la slikt trykke da det ingen etterspørsel var etter slike skrifter. Hvis han derimot ville bekoste i trykken «viser og lystige historier», da ville han gjøre regning på god avsetning.

Det flammet opp i Hauges blå øyne. «Jeg trodde jeg var blant kristne folk,» sa han.

Boktrykkersvennen smilte. «Du er på et boktrykkeri no,» svarte han. «Ja, du får komme igjen i morgen, snakke med boktrykkeren selv. Han blir ikke å treffe idag.»

Hauge sto litt. Dermed gikk han. Boktrykkersvennen ristet på hodet. «Rar skrue,» sa han. De andre smilte. Neste morgen før Berg enno var på kontoret, kom Hauge igjen.

«Nei,» svarte en av svennene, da han ble spurt, «kom i kveld. Mesteren blir ikke å treffe idag.»

Hauge gikk.

Om kvelden kom han for tredje

gang. Da var det bare en svenn på trykkeriet. «Det var ikke godt om Vår Herre var like vond å treffe som boktrykkermesteren,» sa Hauge. «Men,» fortsatte han, «han slipper ikke allikevel. Boka skal jeg ha trykt, om jeg sjøl skal sette den.»

Hauge tar fram sitt manuskript og viser svennen de steder hvor han angriper de vantro lærere og spurte ham om han antok hans uttrykk vilde vekke forfølgelse mot ham. Svennen mente at da Hauge ikke hadde angrepet noen enkelt med navns nærmelse, så kunde ingen reise angrep mot ham uten med det samme å erklære seg skyldig i de laster han hadde refset.

Ved dette resonnement ble Hauge ikke lite styrket.

«Kom igjen i morgen så treffer du mesteren selv. Det er ingen billig sak å trykke en bok,» sa svennen.

Neste dag sto Hauge igjen på boktrykker Bergs kontor. Mesteren selv var kommet. Han mottok ham nok så vennlig, og Hauge gjentok spørsmålet om han vilde trykke boken hans.

«Kan jeg få se manuskriptet,» sa Berg.

Hauge ga ham det.

Berg satt lenge og bladde. lot som han leste og bladde igjen. Det var ganske stille i setteriet. En hørte bare bokstavenes støt mot vinkelhaken.

«Jo,» sa han, «det gikk nok an å trykke det, men —» han harket litt. «det blir ingen billig historie.»

«Hvor meget?» spurte Hauge lavt.

«Å, tredve riksdaler,» svarte Berg. «Det er dyrt å trykke bøker.»

Hauge sto litt. «Lar det seg ikke gjøre for tyve?» spurte han.

Boktrykkeren ristet på hodet. «Nei,» sa han, «men siden du kanskje har vondt om penger, så kan vi jo si femogtyve.»

Hauge tok fram tegneboken og betalte halvparten, som de ble enige om. Boktrykkeren skrev, han tok mot pengene og ga Hauge kvitteringen. Han låste penger og manuskriptet ned i pulten sin.

Hauge gikk.

Dette første skrift av Hauge hviler trykning straks ble påbegynt, kom ut på forfatterens forlag senere ut på året 1796. Bokens tittel var: «Betragtning over

Av de
ne dem.
druer a
av tidst

Det var e
Jesus imot
skulle ta os
feter som
inne i dem
Her vil Jesu
godt tre og
vi et godt t
oss se litt p
frukter som
gode frukt
var en stor
Jerusalem.
Jordan dro
skarer av
og Johanne
bære frukt
dig. (v. 8).
må ha. De
verden eller
på med før
de nok de v
jo Abraham
ikke fram
Så var det
— uten de
omvendelse
den gang o
for den fru
som er i b
legge merk
i berøring
gjeller fo
for den er
selv — og
som ikke
Det er ofte
rielle — il
— og det e

ning over
fattet i 5
i Korthed
dre skrift
Hauge på
Christiani
bek Berg.
Ved si
Hauge (if
som han l
birøkt. del
dels ved
og lær, d

Frelsens frukter.

Av deres frukter skal I kjenne dem. Kan man vel sanke vindruer av tornebusker eller fiken av tidler? (Matt. 7, 16).

Det var et dårlig tre og det var Jesus imot. I v. 13 sier han at vi skulle ta oss i akt for de falske profeter som kommer i fåreklær, men inne i dem bor det noe helt annet. Her vil Jesus vise oss fruktene på et godt tre og et dårlig tre; for enten er vi et godt tre eller et dårlig tre. La oss se litt på et godt tre og de gode frukter som det bærer. Den første gode frukt finner vi i Matt. 3, 8. Det var en stor vekkelse og folkene fra Jerusaleem, Judea og landet omkring Jordan dro ut til Johannes — det var skarer av forskjellige folkeslag — og Johannes sa til dem at de skulle bære frukt som er omvendelsen verdig. (v. 8). Det er den første frukt vi må ha. Det er å omvende seg fra verden eller de ting som vi har holdt på med før. Noen av tilhørerne trodde nok de var gode nok, for de hadde jo Abraham til far, men det rakk ikke fram — treet måtte ha frukt. Så var det mange som ville være med — uten den verdifulle frukt som er omvendelsen — men det gikk ikke den gang og det går heller ikke idag, for den frukt vil vise seg hos enhver som er i besiddelse av den. Alle vil legge merke til den straks en kommer i berøring med vedkommende. Det gjelder for oss å ha den frukten for den er absolutt nødvendig for oss selv — og for andre. Så er det noen som ikke bærer fullmoden frukt. — Det er ofte bekymring for det materielle — ikke få nok i denne verden — og det er en stor fare. Det beste er

å slippe seg til med alt og stole på ham som vil sørge for oss, for det løfte han har gitt det står fast — Søk meg og min rettferdighet, så skal I få det annet i tilgift.

«Men det som var sådd i den gode jord bar tretti og seksti og hundre foll. (Lukas 8, 15). Det var tålmodighetens frukt som var så kostbar — og som er verd å sette pris på, og den kostelige frukt er det våre medmennsker og setter pris på. Det er en pryd i Guds hage. Gud plantet en hage i Eden mot østen, men den fikk Djevelen ødelagt da han fikk kvinnen til å ta av frukten. Men så har Gud bestemt at han skal plante en annen hage og det er menigheten og vi er de trær som skal bære frukter. Paulus sier at han plantet, Apollos vannet, men det største var at Gud ga vekst. — I Hebreerbrevet 12, kap. 11. vers finner vi en ny frukt. Tuktens frukt. Den synes — mens den står på — ikke til glede, men til sorg. Siden gir den de, som derved er blitt opøvd, rettferdighets salige frukt. For en dyrebare frukt! Den er å sette pris på. Er vi i besiddelse av denne frukt retter vi de hengende hender og de maktesløse knær. Takk og lov! Gud vet hvordan han skal tukte oss så vi får den herlige frukten.

I Romerbrevet 1. 3 leser vi at Paulus ville ha noen frukt blant dem — i likhet med de andre hedningene. Det var frelsens frukt. Det var det som lå Paulus på hjertet og det var en kostbar frukt. Den skulle vi ha mere av og jeg tror det går an om vi går den vegen Gud har vist oss — nemlig vegen på kne.

Paulus brev til Galaterne 5, 22: «Men åndens frukt er kjærlighet, glede, fred, langmodighet, mildhet, godhet, trofasthet, saktmodighet og avholdenhet.» Det var Åndens frukter — ikke våre — for vi trenger til omvendelsens frukt, men det gjør ikke Ånden, derfor er det forskjell på våre og Åndens frukter. Ånden trenger ikke til tukt som vi for å bære den frukt som kommer av tukten; for Den hellige And er en person i guddommen. Derfor er Ånden hellig og ren og heter Sannhetens And. Vi kan også få den for den er gitt oss av vår trofaste Gud, og når den får bo i oss vil Ånden bære sin frukt i oss. Da spør man ikke etter hvor stor kjær-

lighet man har, for kjærlighetens egenskaper er å gi og ikke å ta. Gud ga sin sønn og beviste at det var av kjærlighet til oss han gjorde det. Han spurte ikke etter hvor stor kjærlighet vi hadde. Det er den rette kjærlighet. Og når Ånden får lov å få sitt rum eller sin plass eller være herre i oss, vil den virke sin frukt i oss; for vi skal være jordbund for Ånden og da vil fruktene komme fram hos oss. Ikke bare kjærlighetens frukt, men også de andre som er nødvendige. Tenk bare på gledens frukt hvor den har meget med seg, for det heter jo når vi er glade så er vi sterke og er det ikke glede i vår kristendom, er det ikke rart med den, for da har vi ikke noe å stå imot med. Djevelen vil nok prøve å friste oss og da er det godt å ha noe av den frukten som Ånden får virke i oss. Fredens frukt er en meget god frukt som vi bør åpne oss for og Ånden vil gi oss den.

I verden idag er det mest ufred og det er som Jesus sier: «I verden skal I ha trengsler, men hos meg skal I ha fred.» Det er herlig at det går an å ha fred no som det er så megen ufred, men Ånden er ikke avhengig av det som er i verden, men av at vi har et hjerte som er åpent for ham. Da virker den disse gode frukter i oss hvordan verden enn ser ut. Takk og lov!

Det er flere av Åndens frukter. Langmodigheten er en frukt som ikke er av verden; for der blir det motsatt. Langmodighet trenger vi i rikt mål og Ånden vil virke den i oss. Takk og lov og pris og ære til Gud som visste hva det skulle til for oss!

Vi ser på Gal. 5, 23: «Mot slike er loven ikke». Nei, loven virker ikke slik, den virker vrede. Det er godt at Gud sendte sin sønn til verden, så at den som vil kan komme og få kjenne den kjærlighet som Gud har vist oss. Når vi tror det, får vi kjenne virkingen av det Gud har sagt. Når vi tar imot, eller åpner oss for ham, vil vi merke forandring. Den store overvettets kraft som Gud har vil vi da merke.

I Rom. 11, 24 forteller Paulus at en gren ble avhugget, for at den andre skulle bli innpodet. Her er det et villt oljetre og dets gren som skal podes i et godt tre. Når den ville oljekvisten blir innpodet i et godt oljetre, er den saften som er i det oljetre så mektig at den driver den ville frukt ut, så kvisten vil bære god frukt. Det samme med oss. — Når vi

ning over Verdens Daarlighed, forfattet i 5 Kapitler og sammenskrevet i Kortheid af en lidet forsøgt og mindre skriftlærd Dreng Hans Nilsen Hauge på Rolvsøen i Tune Sogn. Christiania 1796. Trykt hos Jens Ørbek Berg.»

Ved sin framtrede i 1796 eide Hauge (iflg. Bang) 300 riksdaler som han hadde lagt seg tilbeste ved birøkt, dels ved dyrking av leid jord, dels ved å handle med slaktet kveg og lær, dels ved snekkerarbeid.

Red. C. Hansen
i «Norsk Faktortidende.»

blir innpodet i Gud, får vi hans nåde, kjærlighet og kraft som blir virksom i oss. Den presser det ville ut av oss og Guds herlighet vil virke i oss — en herlig frukt. Ja, det var en del av frukten som må finnes i oss, og den vil komme frem når vi kommer til ham og han får sin vilje med oss. Takk skal Gud ha for han gjorde så meget for oss mennesker.

Aimar Karlsen.

Nord-Norgesmøte i Saltnes.

(Forts. fra side 6.)

Talte om at det passet for de menneskelige interesser og ikke gå over Jordan, fordi Jordan ville medføre en død for deres interesser, og at det lik disse Stammer fantes mange som he ler valgte ørkenlandet fremfor det rike Kanaans land. Det kostet for neget og mange i ulydighet mot Guds befaling fikk bo i et land som var fattig og goldt. For å oppnå et rikt liv må man lyde Gud.

Det var stor nåde over broderen. Evangelistsøster Borghild Svensen fortsatte og talte ut i fra Salme 55, 23: «Kast på Herren det som tynger deg.» Søsteren som har reist i 16 år med evangeliet og har vært flere steder der Nord fra Kirkenes og sydover og godt kjente forholdene kunne på grunn av dette sette seg bedre inn i forholdene der nord. Hun ville gi våre landsmenn dette ord fra Herren. Hun viste oss Guds trofasthet og Guds allmakt. Halleluja!

Broder Andreassen som har reist i mange år og lært i livets skole å stole på Guds løfter leste fra Jobs bok 3, 20: «Gud gir den lidende lys». Broderen talte ordet på en enkel og grei måte, må Gud velsigne våre eldre prøvede brødre og gi dem mange år enno på arbeidsmarken. Må vi huske våre brødre i bønn for Guds ansikt.

Der ble sunget en sang som grep mange til tårer og må Guds velsignelse bli våre landsmenn fra nord til del og igjen slike forhold at de kunne få vende tilbake til steder og trakter som de elsker og lengter til. Må alt det som møter oss i livet lære oss og gå vegen om bønnealteret. Den Gud Elias tilba på Karmels berg er evig og uforanderlig og har gjennom sin elskede sønn Jesus Kristus gitt oss det herlige bønnens løfte. «Bed og I skal få». Festen ble avsluttet med at forsamlingen reiste seg og takket Gud for den stund de hadde

de vært i sammen og for de rike velsignelser.

Fikk også anledning til å delta med vennene i helgens møter. Det har vært god søkning til møtene både i Engelsviken og Saltnes, men en ting trenges no i denne rastløse tid, hvor sinnene blir opptatt med så meget av det nærværende: En fylde av Guds And. Den kraft som alene kan overbevise om synd, og som herliggjør Kristus og som løfter blikket bort fra det nærværende og hen til det evige og den kommende åpenbarelse av Kristus i skyen. Vil ønske alle troende venner et fredfullt godt nytt år med megen nåde fra Gud som er og blir til evig tid.

Eders ringe broder i nåden.

Th. Carlsen.

Lærer Bibelen alle troendes enhet — ?

«I er alle ett i Kristus Jesus.» (Gal. 3: 26—29.) Ved en ånd er vi alle døpte til å være ett legeme. (1. Kor. 12: 13.) Det er ett legeme, en ånd i dette legeme, som er hans menighet. (Ef. 4.) Jesus bad: «Fader, bevar dem du har gitt mig i ditt navn, forat de må være ett, likesom vi er ett.» (Joh. 17: 11, 21, 2, 23.)

Der er en Gud, en frelser, en veg, en tro, en dåp, en menighet. En Gud som bor i dette legeme — (menigheten). (Fil. 2: 13, Joh. 14: 23 og 1. Kor. 3: 16.) Dette bør I ikke være uvitende om. — Betingelsen at alltid være ett — og bli ett er at enhver erkjenner Guds ord. Ja, alt Guds ord, og forenes i ordet. «Og vandre det kall verdig, med hvilket I er kalte. Med ydmykhet og saktmodighet, med langmodighet, så I fordrage i kjærlighet, og beflitte eder på å bevare åndens enhet i fredens bånd.» (Ef. 4: 1—6, Kol. 3: 11—14.)

Skriften sier: De troende hadde ett hjerte og en sjel. (Ap. gj. 4: 32.)

«I skulle være fast forenede i det samme sinn, og i den samme mening.» (1. Kor. 1: 2.) og ha Kristi sinnelag. (Fil. 2: 5), en og samme kjærlighet. (1. Joh. 4: 13, 16, 17, Fil. 2: 13 m. m.)

Har menigheten det slik idag? — Vist ikke, så er den menighet syk — og er på veg til å dø. (Åpenb. 2: 2—5, kap. 3: 1—2. (v. 14—17.))

Enhver som sier at han er i ham, er skyldig å vandre som han vandre-

de. (1. Joh. 2: 6, 20, 27.) Disse bibelvers med mange flere viser, at Guds menighet er ren og hellig, adskilt fra verden. Og hvis ikke, så er synd og sykdom kommet inn, og disse elementer hater Gud. (Sal. 45: 8, Gal. 5: 19—21.)

O. Karlsen.

— Lær den unge den veg han skal gå! Så viker han ikke fra den, selv når han blir gammel. Ordspr. 22, 6.

I den høyestes skjul.

Velsignet nytt år og om Herren ser det er tjenlig for oss, et fredens år.

Ja, jorden rystes på sine grunnvolle i disse tider. Hvor det er godt at det finnes et «høyestes skjul» hvor Guds folk kan bo. Ja, være gjemt i «hans hytte» på den onde dag.

Sender kontingenten for året 1943
Hilsen fra en ringe søster. H. R.

Til Oddvar Berg, Kongo.

Kjære misjonsvenner!

Vil herved takke og kvittere for midler innkommet til misjonær Oddvar Berg, Kongo fra 1/11 1943—til 31/10 44.

Innkomet fra vennene Møllergt. 38 366.00
Innk. ved br. G. Svennevig fra vennestevne i Spangereid 400.00

Beholdning fra forrige regnskap 766.05
2748.14

3514.19
Etter som vi forstår er alt vel derved i Kongo hvor misjonsarbeidet går sin gang, men svært lite å høre fra våre venner der. Gud er trofast. Vi vil være vedholdende i bønner og tjene Herren mens det er dag. Natten kommer da ingen kan arbeide eller tjene Herren. Fatt mot, tjen Herren og la ikke dine hender synke.

Broderhilsen

Arne Wold, f. t. kasserer.
Solheimsgt. 2 IV, Oslo.

Schrødermisjonen.

Det er i året 1944 kommet inn følgende:
Møllergt. 38 kr. 619.80
N. N. 240.00

Tilsammen kr. 859.80

På Schrøders vegne hjertelig takk alle som har hatt hjerte for denne sak. Gud velsigne dere igjen.

Hilsen med Esekiel 37, 7—10 og 19. Mal. 12, 20.

O. Pedersen